

TÄVLINGSLYDNAD del 3

eller
Keatons lydnads-"karriär" - The End.

Av: Kerstin Eriksson, 2005

Ja, jag fick faktiskt blodad tand att fortsätta med tävlingslydnaden efter min första officiella tävling, trots alla incidenter. Baloo fick stanna hemma, så jag kunde koncentrera mig på en hund. Jag tror Baloo bara var glad för att få slippa tävla. Keaton fick ensam visa framtassarna.

Denna sommar (1998) anmälde jag oss till ett antal tävlingar. Tävlandet gick tråkigt nog bara sämre och sämre ju mer jag tränade. Poängen dalade sakta men säkert nedåt. Keaton ville bara för korta stunder se på mig. Gräset var mera intressant. Platsliggningen ska vi inte tala om. (Om vi kom ihåg att träna det? Nja.) En domares slutord innan vi gick från ett ganska dåligt utförande var: "Hunden är ett SM-ämne! Bara du kommer på hur du ska få honom att bibehålla koncentrationen!" Det var kul att höra. Men hur skulle jag lyckas få honom tycka att det är roligare att se på mig än att nosa på marken.

Jag inbillar mig att det bara är denna fördömt tråkiga platsliggningen som står i vägen för ett första pris. Jag får motivation att börja träna detta. I brist på främmande hundar, så bombarderar jag Keaton med sina älskade tennisbollar som störning medan han ligger plats. Han ligger still tills han får tillstånd att leka med bollen.

Vid tävling så är Keaton fortfarande mycket nosig. Jag trodde att det berodde på alla NYA spännande lukter. Vid träning hemma och på grannklubben går allting mycket bättre. Utan denna nosberoende nos.

TÄVLING PÅ GRANNKLUBBEN

Den näst sista anmälda tävlingen är just på grannklubben. Keaton och jag åker dit kvällen innan för ett kort träningspass. Allt fungerar bra. Inte mycket till nosande. Till och med platsliggningen med sjuhundraelva tennisbollar farande över och precis bredvid den liggande Keaton. "Om bara platsliggningen fungerar, så har jag mitt första-pris!", peppade jag upp mig själv. Annars brukar jag inte peppa upp mig på detta vis eftersom jag verkligen HATAR att bli besviken. Men man har ju hört talas om tävlingspsykologi. Att man ska var tänd och peppad för att lyckas.

På tävlingsdagen tycker jag att det är lite jobbigt att det finns folk som känner igen en. Men jag har en tro på min hund: "Första-priset är fixat - om platsliggningen fungerar", peppar jag mig själv. Keaton ligger också kvar på platsliggningen. Visserligen fick jag lov att lägga om honom meddetsamma, men sedan låg han där stilla. Nja, ganska stilla. Beror vad man jämför med.

Vi har ett högt startnummer. Det blev ganska lång väntan. När vi promenerar förbi andra hundar, blir jag fortfarande förundrad över att så många jockeyar gör utfall eller är allmänt gruffiga. Jag är stolt att Keaton går lugnt vid min sida. Visserligen reser han ragg. Han tycker nog att det är lite obehagligt, men han har lärt sig att lita på mig. (I unga dar fick han nämligen för sig att en del främmande hundar ska sättas dit. Men matte (jag) hade inte samma åsikt.)

Till slut är det dags för Keatons och min solouppvisning. Tävlingsledaren ropar "Framåt marsch!" Jag kommenderar "Fot!" Varefter Keaton direkt börjar att nosa på marken. Han spårar och spårar. Jag uppförde ett ganska bra lydnads-program. Dock utan hund. Jag fick en riktig aha-upplevelse. När till och med jag SER alla spår i det nedtrampade gräset - vad ska inte Keatons nos känna! Med andra ord är det inte platsen, utan att det har varit så många hundar där nyligen, som gör att Keaton inte kan motstå alla nya spännande lukter. (En brist på att vilja lyda sin matte, alltså.)

Detta blir den sämsta tävlingen hitintills - 95 poäng. Jag går inte med till prisutdelningen. Vill inte höra eländet. Vill göra något kul, något som jag behärskar, innan vi åker hem. Att testa lydnaden igen verkar inte vara någon god idé. Det är ju inget kul när det går dåligt. Ifall det skulle gå bra vore inte heller något roligt. Det skulle verkligen vara som att "rub it in!" Att träna funkar - men tävla...

Jag hämtade Baloo (som har väntat i bilen). Nedstämd går jag och mina hundar till agilityplanen. Genast när jag beträdde agilitygräset kände jag en lättnad - Här hör jag hemma!

Slalomet är det hinder som vi hade problem med (självklart, som alla andra). Mina hundar bara stod och skällde istället för att forcera hindret. På den tiden brukade jag mana på dom när de var i slalomet för att få hunden mer motiverad att fortsätta ta hindret. Min andra aha-upplevelse för dagen kom plötsligt. "Men om hunden inte förstår vad den ska göra, så blir det knappast bättre av att jag står här och manar på den", resonerar jag, "Baloo och Keaton skäller för att de inte förstår. Frustrationen att inte begripa stessar upp dom. Ja, inte blir de lugnare av att jag står här och gapar!". Tyst och lugnt kommenderar jag istället hunden mot slalomet. När den började gå in i hindret förblev jag tyst. Det fungerade på bägge jockarna. Nu kände jag mig redo att åka hem efter den urusla lydnadstävlingen.

Det tog två dagar att komma över besvikelsen från den dåliga tävlingen. Jag hade anmält mig till en till tävling helgen efter, men den struntade jag i. Det tog mig två år (!) innan jag stod på en lydnadsplan igen.

TENNISBOLLAR!!

Keaton älskar ju sina tennisbollar. Självklart bör jag ju använda dom som belöning så att han får upp koncentrationen på mig (läs: tennisbollen) istället för alla intressanta lukter på marken. Träningen går i mitt tycke lysande! Men en liten bieffekt uppstår från användningen av bollar - skall! Många skall. Vid varje halt (i linförigheten, fritt följ, läggande, ställande, och platsliggningen. You name it!) skäller Keaton uppfordrande: "Var är min boll?! Självt bryr jag mig inte. "Skällandet fixar jag sen!", tänker jag.

Två år efter den ödesdigra tävlingen på grannklubben får jag alltså ett (lydnads-) ryck igen (2000). Jag anmäler oss till en liten inofficiell tävling som en test innan jag sätter gång med en turné med riktiga officiella tävlingar. Jag är medveten att domaren kanske är lite väl snäll. Vi får bra poäng, trots ihälligt skällande. Det är första gången jag får stå på en pris-pall (och hittills enda). Det blev en tredje placering med 157 poäng.

Jag blir taggad, och anmäler mig till en rad officiella tävlingar. Visst är jag medveten om att Keatons skällande drar ner poängen rejält. Lite naivt hoppas jag att jag ska träffa på en domarre som inte störs så mycket av en "talande" hund. Men förstås inte...

En domares slutord innan vi går av tävlingsplanen: "Det syns, jag menar hörs, att du tränar med boll" Nu inser jag att något måste göras med Keatons skällande vid alla halter. Efter tre (!) korta träningspass med klicker är Keaton - tyst. "Vad har du gjort? Skurit av stämbanden eller bytt hund?!", utbrister träningskompisen när jag stolt visar upp min nu TYSTA Keaton.

KEATONS SISTA TÄVLINGAR

Tävlingslydnadsmomenten använde jag ofta som uppvärmning till agilityn. Keaton värmer upp musklerna och sitt huvud. Koncentrerar sig mer på mig. Ibland hände det att medtävlande frågade om vi tävlade i lydnad också. Tydligt tyckte de att det såg ganska bra ut.

På den första tävlingen (efter antiskallträningen) går allt hyfsat (förutom platsliggningen, förstås). Vi tränar och tränar. På lydnadstävlingar träffar man ibland på andra agilitymänniskor. Den ena efter den andra får sitt efterlängttade första-pris. "Keaton och jag är en del av den där stora gråa massan, som endast är till för er andra ska ha något att vinna över", skojar jag lite sarkastiskt över mina egna dåliga prestationer.

Vid min sista lydnadstävling fungerade ingenting. Keaton var mer intresserad av vad som hände på grannplanen där de högre klasserna höll till. Jag slet och slet för att få min agility-hund att hoppa över hopphindret (!). Jag tror inte att Keaton ens såg att det stod där. Han hade annat i tankarna. Jag tror inte vi kom upp i 90 poäng ens. "Jag måste träna fel, eftersom det går bättre när vi håller upp tränandet", resonerar jag, "men att anmäla sig till en lydnadstävling med två års mellanrum verkar inte vara en bra idé. Keaton hinner då bli ganska gammal innan detta första-pris dimper ned! Nä, nu lägger jag av!"

ELLER...?

Förra året (2004) ingick jag i en pakt. Kompisen skulle börja tävla i agility och jag i lydnad. Vid min första lydnadstävling efter detta blev domarens omdöme av Keaton: "Allmänt olydig. Kan gå bra." Som vanligt tycker jag det endast är komiskt.

Kompisen och jag har börjat ta lektioner av proffsinstruktör. Ärligt talat så är min största motivation att ta dessa lektioner att översätta träningsknep till agilityn. Jag tror nog att de flesta tror att mina springrar Keaton och/eller Spirou går på privatlektionerna. Men nej, det är min mellanpudel Wilbur. Enbart för att var tvärtemot. (Först gick alla tre, men det blev så "virrigt".)

Jag har fått förmåningar från instruktören att INTE anmäla Wilbur till tävling innan jag har fått klartecken från honom. Ja, ja. Trodde han ja! Keaton har han inte sagt något om. Så snart är det dags igen. Och...! Platsliggningen tänker vi STRUNTA i. För det är inget roligt! ("Ja, men då kan du inte komma upp till ett först-pris!", tänker du, va. DET STRUNTAR JAG I!!!)

Vi ställde upp på tävling (2005) på hemmaplan. Utan platsliggningen. Helhetsintryck - "Nonchalant". (Undrar om domaren menade hunden eller föraren. Eller kanske oss båda. Ja, ja, från "allmänt olydig" till "nonchalant". Det är väl en förbättring i alla fall. Eller...) Keaton har vid 10 års ålder börjat lydnads-tassa igen!

EPILOG 2008

Nja... Det blev inte så mycket mer lydnadstassande för Keaton. Däremot provade vi i år på Rally-lydnad, med min nu döva Keaton. Det gick så där. Kunde kanske gått bättre om vi tränat mer.